

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/532/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2712201368
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2712201368.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Zlatice Javorovej a sudcov JUDr. Martina Holiča a Mgr. Jozefa Mačeja v právnej veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpenej splnomocnenkyňou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: P. X., nar. X. P. XXXX, trvalo bytom W. V., naposledy bytom W. V. XX, t. č. na neznámom mieste, zastúpenej opatrovníčkou: M. K., zamestnanec Okresného súdu Senica, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej: Spotrebiteľské združenie OSA, Fedinova 9, 851 01 Bratislava - Petržalka, IČO: 42 260 086, zastúpeného splnomocnenkyňou: HKP Legal, s.r.o., Sasinkova 6, 811 08 Bratislava, IČO: 36 727 334, o 3.014,33 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 19. augusta 2014 č. k. 1C/181/2012-163 takto

rozhodol:

Vedľajšie účastníctvo Spotrebiteľského združenia OSA, Fedinova 9, 851 01 Bratislava - Petržalka, v konaní na strane žalovanej je prípustné.

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa I. žalobu zamietol (žalobu ktorou sa žalobkyňa proti žalovanej domáhala zaplatenia 3 014,33 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania) a II. žalovanej a vedľajšiemu účastníkovi nepriznal právo na náhradu trov konania.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 101, § 226 O. s. p (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Z. z. o ochrane spotrebiteľa; § 1 ods. 2 písm. e/, § 2 písm. a/, b/, c/, d/ a e/, § 4 ods. 2 písm. g/, ods. 4 a 5 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ZoSÚ“); § 52 ods. 1, § 53 ods. 1 a 2, § 54 ods. 1, § 100 ods. 1, § 101, § 110 ods. 1, § 111 a § 558 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy; § 261 ods. 6 a § 397 Obch. z. (Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, účinného od 1.5.2014 (ďalej aj „ZoOS“).

Vecne dôvodil, že 19.8.2004 bola medzi právnou predchodkyňou žalobkyne (Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava) a žalovanou uzavretá Zmluva o vydaní a používaní bankovej platobnej karty aj jej Dodatok č.1, na základe ktorej zmluvy bola žalovanej poskytnutá výška kartového rámca 30 000 Sk (995,82 eur) s výškou úrokovej sadzby 17,50 % ročne, konečnou splatnosťou 18.8.2005, poplatkom za správu kartového rámca 0,25 % mesačne z kartového rámca. Predmetom zmluvy bolo vydanie

platobnej karty a poskytnutie peňažných prostriedkov vo výške kartového rámca žalovanej, ktorá ako držiteľka karty bola oprávnená ich čerpať platobnou kartou alebo výberom hotovosti a bola povinná pravidelne mesačne, vždy k 15. dňu príslušného kalendárneho mesiaca, poukazovať bezhotovostným prevodom na kartový účet peňažné prostriedky vo výške najmenej 5 % z kartového rámca. Zmluva bola uzatvorená na dobu určitú, a to na dobu jedného roka odo dňa podpísania zmluvy s tým, že doba trvania zmluvy sa predlžuje vždy o dobu jedného roka, maximálne však do dosiahnutia 65. roku veku držiteľa karty. Banka ako veriteľ poskytla žalovanej ako dlžníčke úver a žalovaná bola povinná za dohodnutých podmienok poskytnutý úver splatiť, platiť úroky a plniť ďalšie dohodnuté podmienky. Banka bola oprávnená vypovedať zmluvu o kreditnej karte kedykoľvek aj bez uvedenia dôvodu. Podľa platobnej histórie účtu bol účet založený 19.8.2004, boli na ňom realizované vklady a výbery, dňa 30.8.2004 bola schválená kontokorentná zmluva na sumu 30 000 Sk, odvtedy boli realizované na účte vklady a výbery v rôznych sumách, účtované poplatky v rôznych výškach za poskytnutie úveru, za výber hotovosti, za vedenie účtu, za vyhotovenie a doručenie výpisu, poplatok za kartovú operáciu, zvýšenie pohľadávky za poplatky, úroky, zmluvné úroky z omeškania, posledný vklad na účte zo strany žalovanej bol 15.10.2004 a 11.5.2005, spolu v sume 6 000 Sk (199,16 eur), výbery boli realizované do 2.11.2004 spolu v sume 33 900 Sk (1 125,27 eur), 12.7.2005 bol ukončený úverový rámec aktívnej kontokorentnej zmluvy, odvtedy nebol evidovaný žiaden aktívny pohyb na účte, len účtované poplatky, účet bol zrušený 27.10.2008. Podľa dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku z 22.2.2011, žalobkyňa ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzatvorili dohodu, ktorá obsahovala aj uznanie záväzku, formu splatenia záväzku, rozhodcovskú doložku a záverečné ustanovenia, podľa bodu 2.1 dohody žalovaná uznala záväzok na základe zmluvy s veriteľom Slovenská sporiteľňa, a. s. s uvedením čísla zmluvy čo do právneho dôvodu a výšky voči žalobkyni s uvedením istiny vo výške 1.072,38 eur, príslušenstva pohľadávky podľa zmluvy a nákladov na inkasné konanie v sume 149,37 eur. Z dohody vyplýva, že žalovaná sa zaviazala splatiť svoj záväzok v mesačných splátkach, pričom výška splátky v dohode nie je uvedená, rovnako ani dátum splátky (deň v mesiaci) a dátum prvej splátky, žalovaná podľa dohody vyhlásila, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Žalobkyňa (ktorá nadobudla pohľadávku voči žalovanej na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 22.10.2008, uzavretej medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a. s. a žalobkyňou ako postupníkom) mala za to, že v predmetnom konaní ide o záväzkový vzťah uzavretý v zmysle Obch. z. a teda o absolútny obchod, poukázala na dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku z 22.2.2011 s tým, že podľa jej názoru začala plynúť nová premlčacia doba v zmysle ust. § 110 O. z., keď žalovaná záväzok uznala v zmysle ust. § 558 O. z.. Ku dňu postúpenia pohľadávka predstavovala sumu 3 014,33 eur (istina 1 072,38 eur, riadny úrok 771,24 eur, úrok z omeškania 1 170,71 eur), ktorej zaplatenie je predmetom konania. Do konania vstúpil vedľajší účastník na stanú žalovanej, ktorý vzniesol námietku premlčania vo vzťahu k nároku uplatňovaným v konaní, žiadal žalobu zamietnuť. Žalovanej ako osobe neznámeho pobytu bola ustanovená opatrovníčka, ktorá taktiež vzniesla námietku premlčania podaním z 25.6.2014. Súd prvého stupňa posúdil nárok žalobkyne v zmysle ustanovení O. z., zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa a ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy.

Z vykonaného dokazovania súd prvého stupňa vyvodil právny záver, že medzi postupcom a žalovanou bola 19.8.2004 uzavretá zmluva o vydaní a používaní platobnej karty a poskytnutí úverového rámca, ktorej súčasťou sú obchodné podmienky a napriek tomu, že predmetná zmluva bola uzatvorená podľa ustanovení Obch. z. a jedná sa o absolútny obchod, vzhľadom na charakter postavenia účastníkov zmluvy dodávateľa a spotrebiteľa, ktorý nemohol ovplyvniť obsah tzv. formulároveho typu zmluvy, súd tento právny vzťah posúdil s aplikovaním ust. § 52 a nasl. O. z., zákona č. 634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Právna predchodkyňa žalobkyne ako dodávateľ v danom prípade pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná vystupuje ako spotrebiteľ, pretože sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, v danom prípade sa potom vzťahujú na ich právny vzťah ustanovenia ZoSÚ a subsidiárne ustanovenia O. z. ako základného predpisu občianskeho práva, v ktorom zák. č. 150/2004 Z. z. s účinnosťou od 1.4.2004 implementoval európske pravidlá na ochranu spotrebiteľa do vnútroštátneho právneho poriadku SR.

Súd vzhľadom na ex offo povinnosť v zmysle § 5bZoOS pri nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliadnuť aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania a vzhľadom i na vznesenú námietku premlčania zo strany súdom ustanovenej opatrovníčky žalovanej skúmal v prvom rade, či nárok žalobcu uplatnený žalobou nie je premlčaný.

Krajský súd v Trnave v uznesení z 30.1.2014 pod č. k. 10Co/68/2013-140, ktorým zrušil prvý rozsudok súdu prvého stupňa v prejednávanej veci (rozsudok Okresného súdu Skalica z 18.10.2012 č. k. 1C/181/2012-77) a vec mu vrátil na ďalšie konanie, vyslovil právny názor, že úprava premlčania nie je úpravou, ktorá smeruje k ochrane spotrebiteľa a z toho dôvodu nemožno argumentovať výhodnejšou úpravou premlčania pre spotrebiteľa v O. z. pre kratšiu všeobecnú premlčaciu dobu oproti úprave v Obch. z. (keď by mohlo ísť o výhodu len v prípade, že spotrebiteľ je v postavení dlžníka, keby bol v postavení veriteľa, potom by mu už kratšie premlčacia doba výhodou nebola; podľa § 110 ods. 1 O. z. je premlčacia doba desaťročná a podľa § 407 ods. 1 Obch. z. štvorročná, v prípade uznania záväzku dlžníkom je teda úprava premlčacej doby v oboch zákonoch, pokiaľ ide o jej dĺžku, úplne opačná z hľadiska výhodnosti pre spotrebiteľa v postavení dlžníka).

V súvislosti so svojou viazanosťou právnym názorom odvolacieho súdu súd prvého stupňa poukázal na Rozsudok Súdneho dvora z 5.10.2010 vo veci C-173/09 a na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19.6.2013 č. k. I. ÚS 402/2013-10 s tým, že je náležité a plne v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, že v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnu úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo. S účinnosťou zákona č. 150/2004 Z. z. (1.1.2004) došlo k zásadnej zmene spotrebiteľského práva. Nevýhodnejšie zmluvné klauzuly oproti zneniu O. z. sa dostali do rozporu s novým ustanovením § 54 ods. 1 „spotrebiteľovi sa ani inak nesmie zhoršiť jeho postavenie“. Použitie nevýhodnejšieho podnikateľského práva a nie občianskeho práva na spotrebiteľský právny vzťah vrátane premlčania predstavuje takéto zhoršenie postavenia spotrebiteľa. Niet rozumného dôvodu na skonštatovanie, že na plynutie času a jeho dôsledky vrátane premlčania v typickej občianskoprávnej veci má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy zásadne medzi biznismenmi, ak O. z. ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre spotrebiteľov výhodnejšia.

S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 25.1.2011 sp. zn. 5M Cdo20/2009 ďalej dôvodil, že hoci úverová zmluva je s poukazom na ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obch. z. tzv. absolútnym obchodom, je zároveň tiež spotrebiteľskou zmluvou, ktorá sa spravuje nielen ustanoveniami ZoSÚ ale i ust. § 52 a nasl. O. z. na ochranu spotrebiteľa. V zmysle § 54 O. z. zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa potom nemôžu odchýliť od O. z., ak by to bolo v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany. S uplatnením Obch. z. je spojená pre spotrebiteľa v postavení dlžníka nevýhodnejšia dlhšia 4-ročná premlčacia doba (§ 397 Obch.z.), oproti podľa O. z. pre spotrebiteľa výhodnejšej 3-ročnej premlčacej doby (§ 101 O. z.). Pokiaľ sa teda zmluvné strany v zmluve dohodli, že vzťah sa spravuje ustanoveniami Obch. z. (teda včítane ustanovenia o dĺžke premlčacej doby), čím došlo k odchýleniu sa od O. z. v neprospech spotrebiteľa, bude takéto dojednanie ako neprijateľná zmluvná podmienka v zmysle citovaného § 53 ods. 1 a 4 O. z. absolútne neplatné a zároveň bude neplatné i pre rozpor so zákonom, konkrétne s ust. § 54 O. z. v zmysle ust. § 39 O. z.. S poukazom na uvedené, i keď ide o absolútny obchod, avšak vzťah je zároveň spotrebiteľským, je nevyhnutné na otázku premlčania aplikovať ust. § 100 a nasl. O. z..

Súdnou praxou bolo ustálené, že úprava normami tzv. spotrebiteľského práva nevykazuje znaky kompaktnosti a ucelenosti. Nakoľko právne vzťahy za účasti spotrebiteľa sú z povahy veci občianskoprávnymi vzťahmi v širšom slova zmysle, nemôže byť sporu o tom, že úpravu takýchto vzťahov okrem predpisov výslovne nesúcich ich druhé označenie za tzv. spotrebiteľské treba primárne hľadať v základnom predpise občianskeho práva, ktorým je O. z.. V čase uzavretia zmluvy medzi účastníkmi bol ich právny vzťah charakterizovaný ako spotrebiteľský. Súčasťou takejto úpravy je už od počiatku jej uzákonenia i kogentné pravidlo o nemožnosti úpravy zmluvných podmienok spotrebiteľskou zmluvou odchylné od zákona v neprospech spotrebiteľa, z čoho logicky vyplýva, že použitie iných noriem než noriem spotrebiteľského práva na posúdenie dovoľnosti dojednaní v spotrebiteľskej zmluve sa musí riadiť hľadiskom výhodnosti toho - ktorého dojednanie pre spotrebiteľa. V danom konaní sa jedná o typovú zmluvu, ktorú uzatvára dodávateľ s viacerými spotrebiteľmi a spotrebiteľ nemôže podstatne ovplyvniť obsah zmluvy, zmluvných podmienok.

S poukazom na vyššie uvedené, súd prvého stupňa posúdil premlčanie žalovaného nároku opätovne v zmysle ustanovenia O. z.. Predmetom konania je uplatnený nárok žalobkyne v súvislosti s vydaním a používaním platobnej karty a súčasne poskytnutým úverovým rámcom na základe dodatku č.1, konečná splatnosť kartového rámca bola dohodnutá dňom 18.8.2005, podľa čl. V. dodatku k zmluve bola zmluva

uzatvorená na dobu určitú jedného roka, doba trvania zmluvy sa predlžovala vždy o dobu jedného roka, súd prvého stupňa mal za to, že k predĺženiu zmluvy na ďalšie obdobie neprišlo, žalobkyňa nepreukázala akým spôsobom a kedy bola zmluva ukončená. z platobnej histórie mal preukázané, že 12.7.2005 bol ukončený úverový rámec aktívnej kontokorentnej zmluvy a teda zmluva ukončená, trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva na vrátenie úveru začala plynúť dňom 13.7.2005, nasledujúcim po dátume ukončenia zmluvy a uplynula dňa 13.7.2008. Žalobkyňa podala žalobu na súd 17.2.2012, teda po uplynutí premlčacej doby. Aj v prípade počítania premlčacej doby odo dňa zrušenia účtu podľa platobnej histórie dňa 27.10.2008 uplynula premlčacia doba dňa 28.10.2011. Skutočnosť, že na strane veriteľa prišlo k zmene osoby veriteľa ako subjektu uvedeného právneho vzťahu, nemá vplyv na plynutie premlčacej doby. Nárok žalobkyne bol v celej časti uplatnený po uplynutí zákonom stanovenej premlčacej lehoty, je teda premlčaný a premlčaný nárok nemožno priznať, preto žalobu žalobkyne zamietol.

Žalobkyňa predložila súdu dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku z 22.2.2011 so zrejým zámerom dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky po uplynutí všeobecnej trojročnej /štvorročnej/ premlčacej doby. Po oboznámení sa s uvedenou listinou súd vyvodil záver, že sice obsahuje sumu, ktorú žalovaná uznáva, avšak nie je z nej zrejme, aké príslušenstvo je zahrnuté do uznanej čiastky istiny, či sú v nej zahrnuté aj úroky a poplatky. K platnosti právneho úkonu uznania dlhu, okrem písomnej formy a všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony je potrebné, aby dlžník vyjadril prísľub zaplatiť dlh, uviedol dôvod jeho vzniku a výšku v akom dlh uznáva, čiže ak má mať písomné uznanie práva dlžníkom právne dôsledky uvedené v ustanovení § 558 O.z., je potrebné, aby došlo k uznaniu práva ako čo do dôvodu, tak čo do výšky a rovnako musí byť pri uznání práva jednoznačne dovoditeľný aj prísľub dlh zaplatiť. Pretože ide o právny inštitút v podobe právneho úkonu, pre ktorý je pod sankciou neplatnosti stanovená písomná forma (§ 40 ods. 1 O. z.), musí byť určitosť prejavu vôle uznať dlh čo do dôvodu a výšky a zároveň prísľubiť dlh zaplatiť daná obsahom listiny, na ktorej sú zaznamenané; nestačí, že dlžníkovi, ktorý jednostranný právny úkon urobil, príp. veriteľovi, ktorému je tento úkon adresovaný, bol jasný dôvod uznávaného dlhu, jeho výška, tak aj prísľub dlh zaplatiť, ak to nie je poznateľné z textu listiny. Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku z 22.2.2011 nevyhnutné náležitosti uznania dlhu v zmysle § 558 O. z. nespĺňa; chýba v nej výslovné vyjadrenie prísľubu žalovanej čoby dlžníka žalobkyne čoby veriteľovi v listine uvedenú čiastku uhradiť. Jediný v dohode označený bod 3. ako Forma splatenia záväzku odkazuje na „záväzok žalovaného splatiť svoj záväzok voči veriteľovi v mesačných splátkach“, ktoré nie sú konkretizované výškou, ako aj na „predčasnú splatnosť pohľadávky prvým dňom nasledujúcim po splatnosti prvej neuhradenej splátky ak osoby uvedené v dohode nebudú splácať svoj záväzok podľa dohodnutých splátok“ je nedostatočný, pretože z neho nevyplýva určitým spôsobom vyjadrenie prísľubu dlh zaplatiť dohodnutým spôsobom. Nakoľko v uznávacom prejave žalovanej absentuje vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh konkrétnym spôsobom a dokedy, keďže uvádzané z dohody nevyplýva, v zmysle ust. § 37 ods. 1 O. z. je v tejto časti dohoda neplatná pre neurčitosť, nezrozumiteľnosť a chýbajúcu podstatnú náležitosť (uznesenie Krajského súdu v Trnave z 28. apríla 2014 č.k. 25Co/68/2013-101). Pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznání dlhu došlo zo strany žalobkyne k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie sa priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe, ktorému je adresovaná, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. V čase uzavretia dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku bola pohľadávka žalobcu premlčaná. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaná vedela o premlčaní pohľadávky žalobkyne v čase jeho uznania tak ako to vyžaduje ustanovenie § 558 O. z.. Uznať možno aj premlčaný dlh, ale uznávací prejav bude mať právne účinky len vtedy, ak dlžník vedel, že dlh je premlčaný, čo v tomto prípade žalobkyňa nepreukázala. Samotné uznanie záväzku sa v dohode nachádza v bode 2., no prehlásenie o vedomosti o premlčaní dlhu a jeho následkoch sa nachádza v bode 3. označenom ako forma splatenia záväzku, a to až v predposlednej vete. Umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu nasvedčuje tomu, že zo strany žalobkyne došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktoré predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúcej čestnej obchodnej praktike. Jedná sa o vzťah spotrebiteľský a zo súdnej praxe je súdu známe, že priemerný spotrebiteľ nevie posúdiť následky týchto inštitútov. Samotná dohoda je vopred žalobkyňou vypracovaný štandardizovaný formulár, v ktorom je ňou zakomponovaná aj formulácia o uznání premlčaného dlhu. V tlačive sú strojom dopĺňané údaje, dohoda je predkladateľom (dodávateľom) formulovaná tak, že v príslušenstve pohľadávky podľa zmluvy bude príslušenstvo vyčíslené pri vystavení splátkového kalendára. Takáto dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku bola aj v

iných rozhodnutiach súdov vyhodnotená ako nekalá obchodná praktika. Súd prvého stupňa celú dohodu pre jej neurčitost', nezrozumiteľnosť a pre nekalú obchodnú praktiku použitú žalobkyňou preto vyhodnotil ako absolútne neplatnú, odporujúcu v zmysle § 39 O. z. účelu zákona a uznanie záväzku za neúčinné. S ohľadom na uvedené skutočnosti uzavrel, že nemohli nastať ani právne účinky pretrhnutia premlčacej lehoty v zmysle § 110 ods. 1 veta druhá O. z., t. j. nezačala plynúť nová desaťročná premlčacia doba.

Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a vecne úspechom žalovanej, ktorej však nepriznal náhradu trov konania, pretože ich priznanie nenavrhol a z obsahu spisu žiadne trovy nevyplývajú. Vedľajšiemu účastníkovi, ktorý síce navrhol priznanie mu náhrady trov konania, avšak ich nevyčíslil v zmysle § 151 O.s.p. do troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia vo veci, náhradu trov konania nepriznal, keď ani z obsahu spisu iné trovy vedľajšiemu účastníkovi nevyplývajú.

Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podala včas odvolanie iba žalobkyňa s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe, alternatívne navrhla jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodila predovšetkým nesprávnym právnym posúdením veci a nedostatočným zistením skutkového stavu. Poukázala najmä na predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu v prejednávanej veci, v ktorom odvolací súd uviedol, že predmetný záväzkový vzťah sa bez ohľadu na povahu účastníkov riadi ustanoveniami Obch. z. a to rovnako aj v otázke premlčania. Súd prvého stupňa však napriek spomínanému rozhodnutiu posúdil predmetný záväzkový vzťah v zmysle ustanovení O. z., teda vôbec nepríhliadol na rozhodnutie odvolacieho súdu a už vôbec sa predmetným rozhodnutím neriadil tak, ako to vyplýva z ust. § 226 O. s. p.. Dňa 22.2.2011 žalovaná podpísala Dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznanie záväzku (ďalej len „Dohoda“), prostredníctvom ktorej žalovaná uznala svoj záväzok voči žalobkyňi, vzniknutý zo zmluvy o sporožirovom účte č. 252312748 vo výške 1 072,38 eur s príslušenstvom čo do dôvodu a výšky a zaviazala sa splatiť svoj záväzok v splátkach uvedených v Dohode, ktorá dohoda spĺňa všetky náležitosti vyžadované zákonom pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť, jej obsahom je uznanie dlhu zo strany žalovanej ako právny inštitút zakotvený v O. z., pričom právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zákona je premlčanie plynutia premlčacej doby, čo znamená, že doba, ktorá dovtedy uplynula, sa stáva právne bezvýznamnou a začne plynúť nová premlčacia doba a to priamo zo zákona. Pokiaľ by sa súd prvého stupňa riadil rozhodnutím odvolacieho súdu a predmetný záväzkový vzťah, teda aj uznanie na základe Dohody by posúdil podľa ust. Obch. z., na základe uznania došlo k plynutiu novej 4-ročnej premlčacej doby, ktorá ku dňu podania žalobného návrhu neuplynula. Ďalej dôvodila, že pokiaľ aj súd prvého stupňa chcel posúdiť predmetný záväzkový vzťah podľa ustanovení O. z., nebol dôvod na zamietnutie žaloby z dôvodu premlčania, nakoľko podpisom Dohody došlo k naplneniu ust. § 110 ods. 1 druhá veta O. z., tzn. k prerušeniu plynutia premlčacej doby a k plynutiu novej 10-ročnej premlčacej doby, pričom k tomu, aby nastali uvedené účinky, zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu, teda aj uznaním premlčaného záväzku bez toho, aby bol dlžník poučený o premlčaní, nastávajú vyššie uvedené účinky. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na rozdielnosť účinkov a rovnako aj rozdielnosť náležitostí potrebných k tomu, aby nastali účinky ust. § 110 ods. 1 vety druhej a ust. § 558 O. z.. Uznanie premlčaného práva z hľadiska účinkov spojených s § 110 ods. 1 O. z. nie je viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo. K prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby dochádza bez ohľadu na to, či dlžník v čase uznania o premlčaní vedel alebo nie. Úprava v ust. § 558 O. z. spája vedomosť toho, kto uznal premlčaný dlh o jeho premlčaní, so vznikom vyvrátenej domnienky, že dlh v čase uznania trval. Tzn. že ust. § 110 ods. 1 O. z. nepodmieňuje samotné uznanie dlhu a jeho účinky (hoci aj vo vzťahu k premlčanému dlhu) s nutnosťou vedomosti toho, kto dlh uznal, o jeho premlčaní a jeho následkoch. Podpísaním Dohody došlo k začatiu plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby, teda právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods. 1 druhá veta O. z., t. j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby v tomto prípade nastal. Žalobkyňa poukázala na účinky ust. § 558 O. z. v súvislosti s ust. čl. 3 bod 3.1. Dohody z 8.6.2009, podľa ktorých žalovaná vyhlásila, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Poukázala na skutočnosť, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa, účelom ochrany spotrebiteľa v žiadnom prípade nemôže byť zbavenie spotrebiteľa akejkoľvek zodpovednosti za záväzkové vzťahy, do ktorých vstupuje, prístupom súdu, ktorý vybočil z medzí a účelu ochrany spotrebiteľa, dochádza k popretiu procesnej zásady rovnosti účastníkov a k neprímeranej ochrane spotrebiteľa vedúcej k úplnému zbaveniu zodpovednosti spotrebiteľa za plnenie svojich povinností, ktoré mu zo záväzkového vzťahu vyplývajú. Konanie žalovanej nemožno

považovať za morálne a čestné a preto nemožno súhlasiť s tým, resp. je absurdné, aby takémuto konaniu bola zo strany súdu poskytnutá ochrana. Poukázala na viaceré rozhodnutia krajských súdov a stanovisko sudcu Milana L'alička o neprípustnom zvýhodňovaní dlžníka oproti veriteľovi, s ktorým sa stotožňuje.

Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadрила, odvolací návrh nepodala.

Podaním z 28.1.2015, doručeným odvolaciemu súdu 5.2.2015 žalobkyňa vzniesla námietku neprípustnosti vedľajšieho účastníctva, z dôvodu nepreukázania súhlasu žalovanej. Poukázala na znenie § 93 ods. 2 a 3 O. s. p. a na skutočnosť, že vedľajší účastník súhlas nepredložil a preto nesplnil podmienky pre vznik vedľajšieho účastníctva. Mala za to, že vstup vedľajšieho účastníka do konania bez súhlasu žalovanej je právne neúčinný a navrhla, aby súd na oznámenie združenia o vstupe do konania bez súhlasu žalovanej neprihliadal a združenie ako vedľajšieho účastníka do konania nepripustil.

Opatrovníčka žalovanej v podaní z 12.4.2016 oznámila, že súhlasí so vstupom vedľajšieho účastníka Spotrebiteľské združenie OSA, Bratislava, do konania na strane žalovanej.

Podľa § 93 ods. 2 a 3 O. s. p. v znení účinnom do 31.12.2014, ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. (2) Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh.(3)

Podľa § 93 ods. 2 O. s. p. v aktuálnom znení, ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. (podľa poznámky 10a/ Napríklad Obchodný zákonník, zákon č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov, zákon č. 305/2005 Z.z. o sociálnoprávnej ochrane detí a o sociálnej kuratele a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.)

Podľa § 93 ods. 3 O. s. p. v aktuálnom znení, do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. Ak ako vedľajší účastník vstupuje do konania z vlastného podnetu právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa podľa osobitného predpisu, (podľa poznámky 10b/ § 25 zákona č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov) súčasťou oznámenia o vstupe musí byť aj súhlas účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní, inak súd na oznámenie o vstupe neprihliada. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh.

Podľa § 93 ods. 3 O. s. p. (v znení účinnom do 31. decembra 2014) súčasťou oznámenia o vstupe vedľajšieho účastníka nemusel byť (nevyžadoval sa) súhlas účastníka, popri ktorom sa vedľajší účastník zúčastňuje na konaní. Z dôvodu, že združenie prostredníctvom svojho právneho zástupcu oznámilo svoj vstup do konania ešte podaním z 23.4.2012, doručeným súdu 24.4.2014 (teda za účinnosti právnej úpravy, ktorá nevyžadovala súhlas účastníka konania ako súčasť oznámenia vedľajšieho účastníka o vstupe) a nebolo preukázané, že žalovaná so vstupom vedľajšieho účastníka na jej strane nesúhlasila, boli naplnené zákonom stanovené podmienky pre vznik vedľajšieho účastníctva v predmetnom konaní. Uznesenie Ústavného súdu SR (vo veci sp. zn. PL. ÚS 1/2014), ktoré uvádzala žalobkyňa (v námietke neprípustnosti vedľajšieho účastníctva) poukázalo (okrem iného) na cieľ právnej úpravy vedľajšieho účastníctva v prípade právnických osôb, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Tým je umožniť širšiu ochranu osobám, v prospech ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby (najmä združenia) a transpozíciu rôznych smerníc určených na ochranu spotrebiteľa. Ústavný súd SR taktiež uviedol, že pokiaľ má konajúci súd dôvodné pochybnosti, že vstup vedľajšieho účastníka v spotrebiteľských veciach je vedený s iným zámerom, zhromažďovať osobné údaje účastníkov konania bez ich súhlasu (prípadne zisťným zámerom), nič mu nebráni, aby účastníka konania vyzval na vyjadrenie, či súhlasí so vstupom vedľajšieho účastníka. S poukazom na uvedené by súd vedľajšieho účastníka nepripustil, ak by bolo preukázané, že žalovaná so vstupom vedľajšieho účastníka na svojej strane nesúhlasila (k čomu v prejednávanej veci nedošlo), pričom uvedený záver vyplýva aj z ďalšieho rozhodnutia, na ktoré poukazovala žalobkyňa v námietke neprípustnosti vedľajšieho účastníctva (uznesenie NS SR sp. zn. 4 Obo 151/2007 z 22. novembra 2006).

Nebolo možné súhlasiť ani s argumentáciou žalobkyne o časovej pôsobnosti zákona č. 353/2014 Z. z., ktorým bolo novelizované znenie ustanovenia § 93 ods. 3 O. s. p. (podľa ktorého súčasťou oznámenia o vstupe vedľajšieho účastníka už musí byť aj súhlas účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní, inak súd na oznámenie o vstupe neprihliada). Časovú pôsobnosť novej právnej úpravy zásadne riešia tzv. intertemporálne ustanovenia. Vzhľadom k tomu, že O. s. p. predstavuje normu procesného práva, pre ktorú platí pravidlo o okamžitej aplikovateľnosti, nová právna úprava pôsobí odo dňa nadobudnutia svojej účinnosti na všetky spory prebiehajúce na súdoch. Obvykle však zákon stanovuje pravidlo o zachovaní účinkov úkonov (ako aj plynutia lehôt, prípadne ďalších skutočností). Z dôvodu, že v danom prípade sa tak nestalo, je potrebné vyvodiť uvedené pravidlo z ústavno-konformného výkladu, rešpektujúceho pravidlo o zachovaní účinkov už neúčinnnej právnej úpravy, odvodené od ústavných princípov právnej istoty, ochrany nadobudnutých práv a legitímnych očakávaní, ako aj zákazu retroaktivity. S poukazom na uvedené, procesné účinky oznámenia vedľajšieho účastníka - združenia, že vstupuje do konania na strane žalovaného nastali a ostali zachované. Navyiac opatrovníčka žalovanej v jej podaní z 12.4.2016 výslovne súhlasila so vstupom vedľajšieho účastníka do konania na strane žalovanej.

Na základe uvedeného odvolací súd rozhodol tak, že vedľajšie účastníctvo Spotrebiteľského združenia OSA, Fedinova 9, 851 01 Bratislava - Petržalka, v konaní na strane žalovanej je prípustné.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. v medziach odvolania žalobkyne celú vec (pretože od rozhodnutia vo veci samej, napadnutého v celom rozsahu, bol závislý i výrok rozsudku súdu prvého stupňa o trovách konania) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože tu šlo / primárne/ o vec samu, na druhej strane tu ale nebola potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, nešlo tu o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a pojednávanie odvolacieho súdu si nevyžadoval ani žiaden dôležitý verejný záujem), keď dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba považovať za vecne správny (a námietky odvolateľky tak logicky za nedôvodné).

Predovšetkým totiž odvolací súd nemal dôvod nesúhlasiť s podstatou argumentácie súdu prvého stupňa, použitej týmto na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia a urobenej súčasťou odôvodnenia napadnutého rozsudku. Takáto argumentácia nevykazovala žiadne skutkové, právne ani logické medzery, takže odvolaciemu súdu by zásadne postačovalo i len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvého stupňa s odvolaním sa na ne (prvá časť ust. § 219 ods. 2 O. s. p.). Len pre nutnosť aspoň stručného vyporiadania sa i s námietkami z odvolania (ktorá je tu inak v každej odvolacích súdmi prejednávanej veci), ako aj pre úplnosť, sa potom žiada doplniť (§ 219 ods. 2 O. s. p.) nasledovné :

Odvolací súd nepovažuje za akceptovateľnú argumentáciu žalobkyne, podľa ktorej by samotná povaha diskutovaného právneho vzťahu (založeného zmluvou jej predchodkyne a žalovanej) ako tzv. absolútneho obchodu mala privodiť nutnosť posudzovania všetkých okolností takéhoto vzťahu podľa právneho predpisu upravujúceho samotný použitý zmluvný typ (ktorým má byť v tomto prípade Obch. z.).

Podľa § 52 ods. 2 vety tretej O. z. na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Práve odcitované ustanovenie je síce súčasťou základného predpisu občianskeho hmotného práva Slovenskej republiky a to konkrétne piatej hlavy prvej časti zákona, venovanej spotrebiteľským zmluvám (pokiaľ ide o jeho účinnosť) až od 1. apríla 2015 (tu por. čl. II bod 1 a čl. XIV zákona č. 102/2014 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 151/2014 Z. z., ďalej tiež len „zákon č. 102“), takýto termín účinnosti bol výsledkom rozhodnutia sa zákonodarcu (Národnej rady Slovenskej republiky, ďalej len „NR SR“) odsunúť účinnosť zákona, prijatého 25. marca 2014 a majúceho v tu diskutovanej časti pôvodne nadobudnúť účinnosť už 12. júna 2014 (tu por. pôvodné znenie zákona č. 102) ďalším zákonom, schváleným 14. mája 2014 (necelé dva mesiace po prijatí novelizovaného zákona) a v časti vyhradenej novelizácii zákona č. 102 sa obmedzujúcim výlučne na zmenu znenia článku XIV pôvodného zákona, obsahujúceho úpravu jeho účinnosti (pričom tu k doplneniu vládneho návrhu zákona o článok novelizujúci zákon č. 102 došlo na základe prílohy uznesenia Ústavnoprávneho výboru NR SR, ďalej len „Úpv“ č. 419 zo 6. mája 2014, odôvodňujúceho potrebu zmeny, o ktorej je reč, konštatovaním, že tu (citované z

uznesenia) „ide o spresnenia účinnosti jednotlivých ustanovení vzhľadom na legislatívny proces“, tu napokon por. príslušné dokumenty k parlamentnej tlači č. 897 na webovom sídle NR SR). Odklad účinnosti zákonného ustanovenia, celkom nepochybne motivovaný záujmom na posilnení ochrany spotrebiteľov, tesne predtým, než toto malo začať regulovať ním upravované vzťahy, však nebol pri posudzovaní problému predostretého v prejednávanej veci tak dôležitým, ako zmysel úpravy (ratio legis), taktiež zanesenej do vládneho návrhu zákona v neskoršom štádiu legislatívneho procesu a odôvodnenej v prílohe uznesenia Úpv č. 391 z 11. marca 2014 (i tu citované z uznesenia) takto : „Výslovne sa ustanovuje, že na všetky právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo s touto zmluvou súvisiace, najmä na vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení plnenia záväzkov v záväzkových vzťahoch, sa vždy použijú prednostne ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z tohto dôvodu sa bude vždy preferovať priorita OZ, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší, a to na celý režim právneho vzťahu, aj keby sa na právny režim mohla použiť právna úprava Obchodného zákonníka. Z toho plynie, že O. z. aj pri posudzovaní otázky premlčania, otázky úpravy ručenia, zmluvnej pokuty, uznania záväzku a podobne.“ (tu por. príslušné dokumenty na webovom sídle NR SR k parlamentnej tlači č. 820).

Takto koncipovaná úprava je nepochybným vyjadrením požiadavky zákonodarcu, aby sudy aj v právnych vzťahoch vyznačujúcich sa na jednej strane tým špecifikom, že je v nich jednou zmluvnou stranou spotrebiteľ a na strane druhej tým, že sú podraditeľné pod úpravu obchodného práva (najmä Obch. z.), aplikovali prednostne (rozumej na úkor alternatívnej a z podstaty veci odchyľnej úpravy normami obchodného práva) ustanovenia O. z.. Nejde teda o vyradenie obchodného práva ako takého, ale len o to, aby sa na vzťahy s účasťou spotrebiteľa popri normách obchodného práva, ktorých použitie je z povahy vecí nutné (pretože O. z. úpravu konkrétnej otázky neobsahuje vôbec, ako je to aj v prípade tu posudzovaného zmluvného typu zmluvy o úvere, upravenej len v Obch. z., ku ktorej O. z. pozná iba inak konštruovanú obdobu v podobe zmluvy o pôžičke) nepoužívali tiež k nim prináležiace doplnkové normy, ktoré pozná jeden i druhý právny predpis (O. z. aj Obch. z., resp. pri záujme na absolútnej presnosti O. z. na jednej a Obch. z. spolu s ďalšími normami obchodného práva na druhej strane), ale tu došlo k uprednostneniu noriem toho prvého.

Práve takáto právna konštrukcia, existujúca tu už aj v čase pristupovania odvolacieho súdu k rozhodovaniu o odvolaní v tejto konkrétnej veci (pre ktorý je - rovnako ako pre súd prvého stupňa - rozhodujúci stav v čase vyhlasovania jeho rozsudku, tu por. § 154 ods. 1 a § 211 ods. 2 O. s. p.), však spôsobovala i nepoužitelnosť tých záverov, ktorých podstatou bola potreba vzťahnutia na právne vzťahy obdobné tomu z prejednávanej veci úpravy o premlčaní z Obch. z., pretože skoršia judikatúra (vo všetkých prípadoch spadajúca do obdobia pred prijatím vyššie diskutovanej novelizácie ZoOS zákonom č. 102 a tým skôr i pred odsunom pôvodne zamýšľaného času účinnosti zákonom č. 151/2004 Z. z.) bola novšou legislatívnou úpravou prekonaná.

Pre úplnosť sa v tejto časti žiada uviesť, že z rovnakého dôvodu nemožno vo vzťahu k tu diskutovanej otázke dosť dobre naďalej trvať ani na tom závere tunajšieho odvolacieho súdu, urobenom súčasťou jeho predchádzajúceho rozsudku v prejednávanej veci a argumentačne podopretom i závermi z rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky v jeho veci sp. zn. 32Cdo 3337/2010, podľa ktorého predpisom majúcim sa použiť u vzťahu s režimom tzv. absolútneho obchodu aj na premlčanie má byť Obch. z. (nakoľko po vyššie spomínanej zmene tuzemskej právnej úpravy ochrany spotrebiteľa síce naďalej platí pravidlo nemožnosti posudzovania väčšej výhodnosti určitej úpravy pre spotrebiteľa podľa toho, na ktorej strane procesnoprávneho vzťahu stojí, priamo zákonom tu bolo ale ustanovené nové kritérium, ktoré za predpis s parametrom väčšej priaznivosti pre spotrebiteľa určuje O. z. - čo inak dovedené do dôsledkov znamená, že ak skôr u dodávateľa i spotrebiteľa bolo treba usudzovať na existenciu štvorročnej premlčacej doby podľa Obch. z., v tomto došlo k zmene len akceptovaním u oboch iba kratšej trojročnej lehoty podľa O. z. a takto aj spotrebiteľ, zamýšľajúci uplatňovať svoje práva voči dodávateľovi bude konfrontovaný s nutnosťou skoršieho uplatnenia práva v záujme predídania riziku jeho premlčania, než by to bolo pri rýdzom postupe podľa noriem práva obchodného).

Nebol pritom dôvod nepostupovať podľa vyššie priblíženej úpravy, majúcej charakter záväzného interpretačného pravidla pre všetky orgány aplikácie práva (teda v neposlednom rade i pre sudy) a takto i pravidla nie čisto hmotnoprávneho (napriek jeho zakomponovaniu do zákona tradične vnímaného ako súčasť práva hmotného), ak táto v čase rozhodovania odvolacieho súdu bola platnou a účinnou, princíp prezumpcie ústavnosti právnych predpisov tu (odchylným vyjadrením sa Ústavného súdu Slovenskej

republiky k otázke súladnosti zákona s ústavou, resp. s medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná) narušený nebol a práve podaný výklad bolo treba považovať i za eurokonformný (v tejto súv. por. najmä čl. 169 ods. 1 a 4 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ktorej konsolidované znenie bolo publikované pod č. 2010/C83/ 01 Úradného vestníka Európskej únie).

Podľa § 110 ods. 1 O. z. ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premičuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premičuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premičacia doba od uplynutia tejto lehoty.

Podľa § 558 O. z. ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premičanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premičaní.

Uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku, že v čase uznania dlh existoval. Tento právny úkon okrem všeobecných náležitostí pre právne úkony (§ 34 a nasl. O. z.) musí mať písomnú formu, musí byť z neho zrejмый dôvod (kauza) vzniku pohľadávky, musí v ňom byť presne určená výška pohľadávky a napokon musí obsahovať aj prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť.

Uznaním dlhu však nevzniká nový záväzok. Na základe neho však dochádza k zastaveniu plynutia pôvodnej premičacej doby a namiesto nej odo dňa, keď došlo k uznaniu, začne plynúť nová desaťročná premičacia doba (§ 110 ods. 1 O. z.). V prípade sporu veriteľ nemusí dokazovať, že v čase uznania dlh existoval, ani jeho výšku. Dlžník, ktorý by namietal, že dlh v čase uznania neexistoval, alebo že zanikol napríklad splnením alebo inak, by to však musel preukázať.

Uznať možno aj premičaný dlh. Uznávací prejav dlžníka však bude mať právne účinky len vtedy, ak dlžník vedel, že dlh je premičaný.

Zákonná konštrukcia založenia dlhšej než všeobecnej premičacej doby v dôsledku uznania práva dlžníkom podľa § 110 ods. 1 vety druhej O. z. pracuje (ako na to poukazovala odvolaním aj sama žalobkyňa) s konceptom prerušenia pôvodnej premičacej doby a založenia (uznaním) behu doby novej, majúcej plynúť odo dňa uznania práva. Takýto koncept vylučuje, aby k uznaniu súladnému s právom a účinkami predpokladanými ustanovením § 110 ods. 1 vety druhej O. z. mohlo prísť až po uplynutí pôvodnej premičacej doby (keďže sa nemôže prerušiť doba alebo lehota, ktorá už a to márne uplynula). Pokus tvrdiť opak by znamenal zákonom nepredpokladané prinavrátanie skorších záruk vymáhateľnosti práva potom, čo už došlo (v dôsledku nečinnosti veriteľa) k jeho oslabeniu a prechodu práva do polohy tzv. naturálnej obligácie (práva, ktoré síce pôjde splniť dobrovoľne, jeho priznania sa však nepôjde úspešne domôcť v súdnom či jemu obdobnom konaní). Ak by sa tak navyše malo stať na ujmu spotrebiteľa a za cenu zjavného narušenia stavu ním už (hoc aj nevedome) získanej právnej istoty (o tom, že jeho potenciálny procesný súper v spore môže na vymožitelnosť svojich nárokov na súde pre skoršie otáľanie s ich uplatnením zabudnúť), nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že uznanie práva prinášajúce až po uplynutí pôvodnej premičacej doby lehotu novú treba považovať prinajmenšom za obchádzanie zákona (ak nie aj za priamy rozpor so zákonom).

Pri riadení sa týmito úvahami preto ani odvolací súd nemohol dospieť k inému záveru, než pred ním už súd prvého stupňa, teda k záveru o beznádejnosti žaloby pre premičanie ňou uplatneného práva a preto podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (čo sa týkalo aj stručnejšie odôvodneného rozhodnutia o trovách konania, u ktorého sa stav nepriznateľnosti žalovanej akejkoľvek náhrady trov prvostupňového konania stal nezvratným po márnom uplynutí lehoty na odvolanie tejto účastníčke).

Pri takomto výsledku odvolacieho konania v ňom (tak ako aj v konaní prvostupňovom) plný úspech zaznamenala žalovaná, keď žalobkyňa s požiadavkou z odvolania neuspela ani len čiastočne. Bola to preto žalovaná a vedľajší účastník, komu vzniklo i právo na náhradu trov odvolacieho konania (podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., prvého z nich vymedzujúceho pravidlo podporného použitia ustanovení o trovách konania na súde prvého stupňa aj na odvolacie konanie a druhého naopak zásadu zodpovednosti za výsledok tzv. sporového konania, podľa ktorej plne úspešný účastník má právo

na náhradu v konaní mu vzniknutých a na uplatňovanie či obranu práva účelne vynaložených trov). Odvolací súd im ale náhradu nepriznal a to pre nepodanie návrhu na priznanie náhrady (nutná procesná podmienka podľa § 151 ods. 1 O. s. p.) i pre neexistenciu žiadnych preukázateľných trov odvolacieho konania, majúcich im vzniknúť.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.